

Ediomadról és a nyolcadik fekete lobogóról

TÖRTÉNELEM

A M* történetének korai szakaszában Ediomad amolyan D&D-jellegű megadungeon volt, ahová a kalandozók időnként leruccantak egy kis kincsért meg TP-ért aqirokat öldökölni. Semmi kifogásom nincs – nem is lehet – ellene, ha egyes mesélők továbbra is ilyen felfogásban használják a saját Ynevükön. Egyvalamit azonban le kell szögezni: irodalmilag ez a koncepció szemét, nulla, használhatatlan, a literátus M*-kánonban helye nincs. Ami a szerepjátékban alkalomadtán beválik, az nem szükségképpen ültethető át az írásművek lapjaira. A Summariumban annak idején Gazsival gondoskodtunk róla, hogy az aqirokat senki se tekintse többé két (vagy több-kevesebb) lábón járó TP-bokroknak.

Az új aquir-koncepció azonban két problémát is fölvetett Ediomaddal kapcsolatban:

1) Ha az aqirok nem törődnek a külvilággal és a saját ügyeikkel vannak elfoglalva, akkor mit keres náluk egy Fekete Lobogó?

2) Ha tényleg annyira hatalmasok és belefolytak a zászlóháborúba, miért nem döntötték el már rég a konfliktust a fekete hadurak javára?

Az ellentmondás az alább következő logikai lépcsőkben oldható föl:

1) Az ediomadi aqirok túlnyomó többségét abszolút nem érdekli, mi folyik a felszínen, már csupán azért sem, mert az a közeg számukra semmi kívánatosat nem tartogat:

az Ófa gyökereinek kisugárzásától eltávolodva ugyanis életképtelenné válnak. Az ő perspektívájukból szemlélve a zászlóháborúk legfőljebb egy hangyaboly nyüzsgésével vethetők össze: mi a fenét törődjenek vele, amikor ők már a kyr hódítás előtt is itt voltak?

2) Vannak azonban közöttük néhányan, akiknek az érdeklődése a hetedkorban a külvilág felé fordult, elsősorban a frusztráltság és a sok kudarcélmény miatt: mivel a saját fajtársaik között nem tudtak érvényesülni, ambícióikat megpróbálták közvetítők útján, a felszíni véglények között kiélni. Őket találta meg a nyolcadik Fekete Lobogó.

3) Ebből következik, hogy a főhierarcha kifelé ugyan nagy hangerővel kérkedik vele a többi fekete hadúrnak, hogy ő egész Ediomad legfőbb parancsolója, valójában azonban egy szárnalmas nixli. A mélycsarnokok urai le se szarják, hadd nyüzsögjön a vacak kis pondró, ha ebben leli örömét.

4) Ezek a viszonylatok természetesen csak az Amarchaanyt-féle ősaqirok szemszögéből érvényesek. A felszíni világ relációjában a főhierarcha és a körülötte csoportosuló ediomadi aqirok több mint elegendők fekete hadúrnak. Még a toroni császár is szörmentén bánik velük (ld. Adrian Smithers: Csontok és kövek).

5) A távlatok érzékeltetése végett: Ediomadban az olysfajta lakók, mint a crantai álmokristályok vagy a Csatabárdos Tha'ushur, az ifjú és feltörekvő nemzedéket jelentik, akik éppen hogy megmelegedtek a csarnokokban. Ők a friss vér, az újoncok, a benjámínok, akiknek a gyerekes csínytevéseit elnéző malíciával szemlélik az igazi öregek.

2008.04.18.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV fórum, Ynev téma, 31.

hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergely

Ez a cikk megjelent a Fantasycentrum oldalon is.